

ת"פ 10043/10/19 - מדינת ישראל נגד עבד אל גואד נאסר

בית משפט השלום בקריית גת

20 יולי 2022

ת"פ 10043-10-19 מדינת ישראל נ' נאסר(עציר)

בפני כב' הסגנית נשיא נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד הילה מלול - נוכחת המאשימה

נגד

עבד אל גואד נאסר (הובא ממעצר באמצעות ויעוד חזותי וקולי - VC)

ע"י ב"כ עו"ד יוסי דגה - נוכח הנאשם

הגב' מורן חן, מתורגמנית לשפה הערבית - נוכחת.

הערת בית משפט:

בהתאם לתיקון חוק הסדר הדין הפלילי מס' 90 פרק ד- היוועדות חזותית סעיף 133 א - השתתפות עצור או אסיר בדיון בדרך של היוועדות חזותית הדיון מתקיים ללא נוכחות הנאשם. (להלן "החוק")

הנאשם שותף לדיון באמצעות היוועדות חזותית/שיחה טלפונית.

הנאשם זוהה על ידי נציגת שב"ס מיטל צור, אשר נמצאת בסמוך אליו במתקן הכליאה, וכן זוהה על ידי מענה בעניין שמו ותעודת זהותו ותאריך הלידה.

גזר דין

א. רקע עובדתי

עמוד 1

1. ביום 06.10.2019 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
 2. לאחר שמיעת הראיות בתיק, מצאתי להרשיע את הנאשם בהכרעת הדין שניתנה על ידי ביום 13.07.2022 (להלן: "הכרעת הדין"), בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
 3. בהכרעת הדין קבעתי, כי כנטען בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום היה הנאשם אסיר בכלא שקמה, כאשר ביום 08.05.2019 בסמוך לשעה 23:40 נכנסו סוהרים לתאו של הנאשם לשם ביצוע חיפוש.
 4. באותן הנסיבות, כאשר הנאשם היה כבול עם ידיו לאחור, החל הנאשם להשתולל עם ידיו ורגליו ובעט בחוזקה ברגלו הימנית של הסוהר גולה אלנה (ע"ת/1).
 5. מיד ובסמוך לכך, איים הנאשם על הסוהר גולה בכך שאמר לו כי יישב עליו מאסר עולם.
 6. בגין כל אלו, הנאשם הורשע כאמור בעבירות של תקיפת עובד ואיומים לפי סעיפים 382א(א) ו-192 לחוק העונשין.
 7. במעמד הטיעונים לעונש, משהצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש כל צד טען לעונש כראות עיניו.
- ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)
8. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם ועל חומרת מעשיו והנסיבות לחומרה שנלוו אליהם, בדגש על כך שהעבירות בוצעו כלפי עובד ציבור, איש שב"ס בעת מילוי תפקידו ובעוד הנאשם נתון במאסר ממושך בין כותלי בית הסוהר. בשל כל האמור, סברה המאשימה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין כמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-18 חודשים מאסר בפועל, וזאת לצד ענישה נלווית. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות הפנתה המאשימה לגילו של הנאשם; לעברו הפלילי ממין העניין; לכך שהכלא אינו זר לו; להעדר לקיחת אחריות מצדו של הנאשם למעשיו; ולכך שלא קיימים כל שיקולי שיקום בעניינו. מכל האמור לעיל עתרה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני למתחם שהוצג על ידה וכן להשית עליו ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.
 9. ב"כ הנאשם חלק על מתחם העונש שהוצג על ידי המאשימה ועתר לקבוע מתחם עונש ראוי הנע בין מאסר מותנה לבין כמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירות, הטעים הסנגור כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף חומרה נמוך שבוצעו בפרץ ספונטני ללא תכנון מוקדם. לאור כל האמור לעיל, עתרה ההגנה להשית על הנאשם ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה והתחייבות ולהימנע מהשתת קנס כספי בהתחשב ביכולתו הכלכלית של הנאשם, נוכח היותו מרצה תקופת מאסר ארוכה, דבר המונע הימנו לעבוד ולהתפרנס.
 10. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", נמנע מלקחת אחריות על מעשיו והכחיש כי הוא ביצע את העבירות שבהן הוא הורשע.
 11. לאור כל אלה, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את

מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולה מהמתחם שייקבע.

דיון והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

12. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
13. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי התקיפה והאיום שביצע הנאשם, הינם הנחיצות הרבה בשמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של עובדי ציבור והצורך לאפשר למי שאמונים על אכיפת החוק לתפקד באופן יעיל ואפקטיבי וללא מורא (ראו לעניין זה, ת"פ 1025-09-11 מד"י נגד רחמימוב (לא פורסם) (26.05.2015)). לא בכדי מצא המחוקק לנכון לקבוע כי העונש המרבי הקבוע בצידה של עבירת תקיפת עובד ציבור חמור יותר מהעונש הקבוע בצידה של עבירת התקיפה סתם, כאשר הענישה בגין עבירת תקיפה סתם הינה עד שנתיים מאסר, ואילו הענישה בגין עבירת תקיפת עובד הציבור הינה עד שלוש שנות מאסר. ברוח זו, בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן היתרה של עבירות המבוצעות כנגד עובדי ציבור בעת מילוי תפקידם (ראו לעניין זה, רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (נבו, 02.08.2010)).
14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, לנוכח אופייה של האלימות אשר הופגנה מצדו של הנאשם והאיום שהושמע מפיו, סבורתי כי הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הינה ממשית.
15. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי ע"ת/1. כידוע, עבירת התקיפה יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות, החל מהטחת אגרוף לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד המעשים, דומני כי מעשיו של הנאשם, אשר תקף את ע"ת/1 בכך שבעט בו- מצוי ברף חומרה שאינו נמוך כלל ועיקר, הגם אם אינו נמצא ברף חומרה גבוה מבין מעשי התקיפה. עוד ייאמר, כי אמנם לע"ת/1 לא נגרם נזק פיזי ממש, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם ומממד הפגיעה והביזוי שנגרמו לו כאיש שב"ס, עובד ציבור בעת מילוי תפקידו כתוצאה ממעשיו של הנאשם שתקף אותו במפגיע ולעיני סוהרים אחרים שהגיעו על מנת לבצע חיפוש שגרתי בתאו.
16. בכל הנוגע לדבר האיום שהשמיע הנאשם כלפי ע"ת/1, הרי שזה התאפיין באיום קונקרטי בפגיעה מוחשית בחייו של האחרון כאשר הדברים מקבלים משנה תוקף עת הופנו הדברים כלפי עובד ציבור.
17. אשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות, לאחר שמיעת הראיות בתיק, עולה כי הנאשם איים ותקף את ע"ת/1, על רקע כוונתו של האחרון יחד עם סוהרים נוספים, לבצע חיפוש בתאו. ברי כי אין בכך להצדיק במאומה את התנהגותו הבריונית ושלוחת הרסן של הנאשם. לא למותר לציין כי בנסיבות ביצוען של העבירות תוך היותו של הנאשם אסיר המרצה עונש מאסר ממושך בגין עבירות דומות, יש כדי לשוות למעשיו של הנאשם נופך מחמיר ולהצביע על כך שמורא החוק וכיבוד אוכפיו אינם נר לרגליו. לצד האמור ולקולה, שקלתי את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצות כעס ספונטנית, ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל

מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.

18. בסיכומה של נקודה זו אציין, כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיני תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים, שבה הנאשם בחר לעשות דין לעצמו ופגע מילולית ופיזית בע"ת/1, תוך שהוא מפגין כלפיו התנהגות אלימה, משפילה ומבזה. כאשר כל אלה נעשים בעודו נתון מאחורי סורג ובריח וכשהמעשים נעשים כלפי איש מרות האמון על אכיפת הסדר והחוק ולענין סוהרים נוספים.

19. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות שנעברו על ידי הנאשם, יאמר כי מטבע הדברים, לא ניתן למצוא בפסיקה מקרה שהינו זהה למקרה שנדון לפניי. שכן, גם כשמעיינים בפסקי הדין שבהם נדונו מעשי אלימות שבוצעו בעיקר כלפי עובדי ציבור, לעולם יש שוני במספר העבירות שבוצעו, בחומרת האלימות הפיזית שהופעלה, בחומרת האיומים שהושמעו, וכיוצא באלה. והרי שבכל הפרמטרים שצוינו לעיל, יש כדי להשליך ולהשפיע על מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה. על כל פנים, סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם דובר בנאשמים שהורשעו בביצוע עבירות של תקיפה כנגד עובדי ציבור, בשילוב עם איומים, בדרך כלל נקבעו מתחמי ענישה הנעים מעונשי מאסר מותנה או כאלו שניתן לרצותם בעבודות שירות ברף הנמוך, וכלה בעונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריח ברף העליון, שבשים לב לאורכם אינם ניתנים לריצוי בעבודות שירות, הכול בהתאם לנסיבות המקרה.

20. כאמור זה עתה, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים שמושגים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה.

21. כדוגמא למנעד הענישה הרחב שלעיל, ראו למשל, רע"פ 3695/20 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו, 22.06.2020); רעפ 543/19 נתנאל אפרתי נ' מדינת ישראל (נבו, 24.01.2019); ת"פ 34554-05-18 מדינת ישראל נ' אלמקייס (נבו, 01.05.2022) (ערעור על גזר הדין תלוי ועומד); רע"פ 7398/15 ולדימיר רחמימוב נ' מדינת ישראל (נבו, 06.11.2015); ת"פ (שלום ראשל"צ) 14717-04-16 מדינת ישראל נ' טל פלדמן (נבו, 14.11.2017) (ערעורים שהגיש הנאשם לבתי המשפט המחוזי והעליון אשר נדחו ולא נסובו בעניין העונש); ת"פ (שלום רמ') 6056-12-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' משה זוהר (נבו, 09.07.2018); ת"פ (שלום פ"ת) 57730-10-15 מדינת ישראל נ' ורד-נורית דקל (נבו, 23.05.2017); ת"פ (שלום רמ') 2727-06-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' מרדכי כהן (נבו, 24.02.2016); ת"פ (שלום רמ') 19369-12-17 מדינת ישראל נ' אחמד חמאמה (נבו, 18.06.2020); ת"פ (שלום רמ') 27973-02-17 מדינת ישראל נ' מקסים מון (נבו, 09.05.2018); ת"פ (שלום ראשל"צ) 30406-01-19 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו, 23.12.2019); ת"פ (שלום בי"ש) 29405-06-15 מדינת ישראל נ' חיים ממו (נבו, 23.03.2017); ות"פ (כ"ס) 40135-03-20 מדינת ישראל נ' בר סלע (נבו, 09.05.2022).

22. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה מטעמים של הצדדים, אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים השונים, כאשר נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולה או לחומרה מהמנעד שהוצג לעיל. כך למשל, ברע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (נבו, 15.04.2015) פסיקה אליה הפנתה המאשימה, מדובר במקרה שבו הנאשמת תקפה מורה בבית ספר תוך שהיא מושכת בשערותיה, מפילה אותה לרצפה, גוררת אותה בעודה מוטלת על הרצפה תוך שהיא מושכת בשערותיה, בועטת בה ומעקמת את ידה, וכתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו למתלוננת חבלות, וברי כי אלימות זו הינה ברף חומרה גבוה יותר מזה

שבמקרה שלפניי. כך גם בכל הנוגע לעפ"ג (מחוזי מרכז) 1608-01-08 מוחמד עלאונה נגד מדינת ישראל (לא פורסם, 30.04.2008), פסיקה נוספת אליה הפנתה המאשימה, המדובר בגזר דין שניתן עובר לתיקון 113 לחוק העונשין, כשבניין זה יצוין, כי טוב יעשו הצדדים אם יקפידו להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל, (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו). כך גם בכל הנוגע לפסיקה אשר אליה הפנתה ההגנה (ת"פ 59498-10-20 מדינת ישראל נ' סבח (לא פורסם, 20.05.2021)), שם דובר בהסדר סגור אף לעניין העונש, וברי כי ישנו קושי של ממש לגזור משם לעניין קביעת מתחם העונש הראוי בעניינו.

23. על כל פנים, נהיר לבית המשפט כי קיימים גם מקרים שבהם התקיימו נסיבות מיוחדות, לכאן או לכאן, בהם הושתו עונשים החורגים לחומרה או לקולה ממדיניות הענישה הנוהגת, כפי שזו הוצגה לעיל. כך גם ברי, כי כל צד יבקש להפנות את בית המשפט דווקא לאותם פסקי דין ספציפיים שמשרתים את האינטרס שלו. הדבר אך טבעי הוא, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (נבו, 08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (נבו, 25.06.2013)).

24. כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובכללן העובדה כי הנאשם תקף את הסוהר ואיים עליו בעודו נתון במאסר מאחורי סורג ובריוח וכל זאת בשעה שהסוהר הגיע לתאו לבצע חיפוש שגרתי, דומני כי קביעת מתחם עונש שתחתיתו במאסר צופה פני עתיד לא תהלוך נכונה את חומרת המעשים. אשר על כן, הריני לקבוע כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע מתחם העונש ההולם בין כמה חודשים מאסר לבין 12 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

25. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שנקבע, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

26. בעניין זה נתתי דעתי לגילו של הנאשם (יליד שנת 1984); לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם, ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת נוכח הפגיעה הכלכלית הטמונה בכך, ועל אף העובדה כי הכלא אינו זר לו. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהעבירות שבמוקד כתב האישום בוצעו לפני למעלה משלוש שנים.

27. לחומרה, נתתי דעתי לעברו הפלילי המכביד של הנאשם שהינו ממין העניין הכולל ארבע הרשעות קודמות בגין עבירות שנעברו על ידו בין השנים 2008-2018, ובהן עבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג, וכן כמה עבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין, תוך שבגין הרשעותיו האחרונות של הנאשם בשנים 2021-2022, בכמה עבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין, נידון הנאשם למאסר בפועל מצטבר של 13.5 שנים. כן ולחומרה, נתתי דעתי לכך שאת העבירות המיוחסות לנאשם הוא ביצע בעודו נתון תחת מאסר ממושך בגין עבירות אלימות קודמות, דבר אשר לא היה בו כדי להרתיעו מלשוב ולבצע את העבירות שבהן הוא הורשע במסגרת תיק

זה.

28. ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, מצאתי כי באיזון הראוי בין מצבור הנסיבות שבתיק זה, ובשים לב מחד גיסא, לעברו הפלילי המכביד של הנאשם ולהעדר כל שיקולי שיקום בעניינו, ומאידך גיסא, לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהעונש שיושת עליו, ובשים לב ליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - נדמה כי יש למקם בזו הפעם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם אותו קבעתי לעיל.

29. בשולי הדברים אעיר, כי כזכור, בהכרעת הדין שניתנה על ידי מצאתי כי נפלו שלושה ליקויים בפעולות החקירה שנעשו במסגרת תיק זה, בכך שראשית, לא נתפסו מצלמות האבטחה המתעדות את הפרוודור באגף שבו היה מצוי תאו של הנאשם ואף לא צורף כל דו"ח צפייה ממצלמות אלה שנית, המזכר שרשם החוקר בתיק הינו לקוני וחסר כל פירוט באשר לאופי הפעולות שהוא ביצע על מנת לוודא כי המצלמות אכן לא תיעדו את האירוע ושלישית, המזכר נרשם על ידי החוקר כחודש לאחר ביצוע הפעולות שננקטו על ידו, ללא שניתן לכך על ידו כל הסבר המניח את הדעת. כזכור, קבעתי כי פגמים אלו הביאו לפגיעת־מה בתחושת הצדק וההגינות המצדיקה, הקלה בעונש, וכל זאת למען לא יישנו הדברים (ראו לעניין זה, ע"פ 1840/16 יהודה אדרי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.02.2017); וע"פ 9141/10 אברהם סטואר נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.04.2014)). ברוח דברים אלו ובכל הנוגע לרכיבי הקנס והפיצוי, הרי שביני לביני סברתי כי נכון יהיה להשית על הנאשם קנס ופיצוי משמעותיים, נוכח העובדה הפשוטה שנדמה כי שליחתו של הנאשם לעונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, אפילו לשנים ארוכות, אין בהם כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, לאחר שקלא וטרייה בנושא, מצאתי כי ההקלה במידת־מה בעונשו של הנאשם כנגזרת מהליקויים שנפלו בפעולות החקירה שצוינו לעיל, תמצא את ביטוייה בהימנעות מהשתת עיצום כלכלי.

30. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר בפועל.

הנאשם ירצה את עונש המאסר במצטבר למאסר אותו הוא מרצה כעת.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ד. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות לרבות איומים וזאת למשך שנתיים מהיום.

בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הכלכלי, הנני פוטרת אותו מתשלום אגרת הסנגוריה הציבורית.

העתק הפרוטוקול יישלח לסנגוריה הציבורית.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ב, 20 יולי 2022, במעמד הצדדים.